

mange der høre til de gamle Serier, Antallet i de nye Serier er mindst, det er jo vist nok; naar man tager Gjennemsnitstallet, saa maa man derfor lægge fuld saamegen Bægt paa de gamle Serier som paa de nye, for ikke at forstyrres, saa maae vi da maaskee helst blive staaende ved at sammenligne, forinden vi faae en Adskillelse mellem nye og gamle Serier. Vi see altsaa af statistisk Bureau's Oversigt, at medens Statspapirerne ere sunkne 8 pCt., ere de andre Kasser's Papirer sunkne næsten intet, ialfsald langt mindre. Jeg undlod ikke, da jeg sidst berørte dette Punkt, at gjøre opmærksom paa, at jeg fuldkommen anerkjendte med Hensyn til Forskjellen her, at det var heldigt for Creditkassepapirerne, at de amortiseres; dette bidrager til, at de holde sig; men dette Forhold var ogsaa tilstede, inden den store Forskjel kom tilveie. Jeg troer ganske vist, at Finantsministeren med nogen Energi ogsaa for Statspapirernes Vedkommende atter vil kunne udjevne dette Misforhold. — Den ærede Minister misforstod de Bemærkninger, som jeg fremstillede om Muligheden for Staten af at benytte en Bank som Ind- og Udbetalingsanstalt, i det Hele taget være Kasserer for Staten. Jeg troer ikke, at der er nogen Meningsforskjel mellem den ærede Minister og mig, ialfsald ikke efter det Foredrag, Ministeren holdt iforgaars. Jeg anbefaler det paa ingen Maade at benytte disse mindre fiktre, locale Instituter omkring i Landet, tværtimod, denne Mening søgte jeg at fremhæve; men det er ikke let, naar Emnet er saa stort, at fremhæve hvert enkelt Punkt tilstrækkelig eftertrykkeligt, maaskee jeg ikke tilstrækkelig har lagt Bægt derpaa, skjøndt jeg berørte, hvad der i mine Dine endogsaa er Hovedmomentet. Disse smaa isolerede Bankinstituter i Provindserne ere allevegne skabte, hvor man havde et stort Institut, der havde et betydeligt Monopol, som derfor ikke behøvede at anstrenge sig meget. Anderledes under fri Concurrence, hvor flere store Anstalter ved Siden af hinanden kappes ogsaa om at skabe Filialer omkring i Landet. Naar nu ogsaa vi kunde tilveiebringe dette, vilde vi have ganske anderledes udviklede og betryggende Creditforhold, end vi nu

have. Ogsaa jeg fremhævede det, Ministeren selv lagde stor Bægt paa — den heldige Indflydelse, det nødvendigvis maatte have for hele Landet, naar man tænkte sig denne Sag ordnet saaledes, at der rundt omkring i Landet blev oprettet Filialcontoirer, som skulde besørge Hovedinstitutets Forretninger. Hvad det er, man nu klager over, er jo netop det, at Kjøbenhavn er særligt begunstiget derved, at man her kan benytte den store Magt, der er skabt her med Statens Monopol, og at Provindsernes Interesse ikke i samme Grad bliver beskyttet. Deraf følger, at ved at oprette Filialer omkring i Landet vilde et saadant Institut med stort Monopol mere komme det Hele tilgode, paa samme Tid, som det ikke skadede Hovedstaden, Landets Centralpunkt; dette vilde tillige bidrage til, at Rentefoden, Discontoen udjævnes, tildeels ogsaa til at den synker. Det er jo tildeels til een Tid, at Landmanden behøver Penge, til andre Tider, at Handelsstanden afgjør sine Betalinger — der vilde være mere Egevægt tilstede, og Intet er mere skiftet til at tilveiebringe en saadan Egevægt end netop dette. Jeg tillod mig fremdeles at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at hvis man skulde møde aldeles uoverkommelige Bankeftigheder fra Nationalbankens Side, saa vilde det vel være muligt, ikke direkte at benytte de forskjellige private Banker omkring i Provindserne, men at benytte eet større privat Institut, som man kunde tænke sig villigt til imod fornøden Garanti at overtage Forretningen, ganske vist under den Forsudsætning, at det Institut, som ligger os nærmest, skulde være aldeles utilbøieligt dertil. Det maatte da overlades dette Institut, om det maatte kunne benytte eller knytte til sig de mindre Banker. — Hovedforskjellen imellem Ministeren og mig i den finantsielle Opfattelse er ganske vist den store Nøjsomhed, som Ministeren viser; han fremførte endog imod mig, at vi efter hans Beregning — men her have vi jo nylig hørt fra en af Statsrevisorerne, at dette ikke er rigtigt — skulde have en Tilbagegang kun af et Par Millioner. Det, jeg egentlig behreider Ministeren, er, at han, som er sat til Finantsernes Bogter, finder sig i, at i rolige Tider Finantsstilstanden ikke blot